

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา ลักษณะทั่วไป ขนบนิยม และองค์ประกอบในการแสดงของสื่อพื้นบ้านร้องเงิงตันหยง ศึกษาถึงบทบาทหน้าที่ทางสังคมของสื่อชนิดนี้ที่เคยเป็นมาและแปรรูปไปบ้างแล้ว และวิเคราะห์หาสาเหตุปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสื่อมความนิยมของผู้ชมที่มีแนวโน้มซ้ซัดให้เห็นถึงการเสื่อมสลายของร้องเงิงตันหยงในปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย การวิจัยครั้งนี้กำหนดวิธีการศึกษาเป็น 2 วิธีคือ

1. การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ทั้งส่วนที่เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับร้องเงิงตันหยง โดยตรง เทปบันทึกเสียงบทเพลงร้องเงิงตันหยงที่เก็บรวบรวมไว้ที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา และเอกสารเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การศึกษาภาคสนาม โดยอาศัยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์แบบลึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ตามลักษณะที่เกี่ยวกับการเล่นร้องเงิงตันหยงคือ

1. กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะร้องเงิงตันหยงโดยตรง คือ นายโรง นางรำ และนักดนตรี จำนวน 25 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง
2. กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับการเล่นร้องเงิงตันหยงในฐานะผู้ชมหรือเคยร่วมเล่น ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่อาศัยในพื้นที่ร้องเงิงตันหยงเคยได้รับความนิยมนอย่างสูง คือพื้นที่ตำบลนาเกลือ ตำบลกันตังใต้ อำเภอกันตัง ตำบลบ้านนาและตำบลปะเหลียน อำเภอปะเหลียน และตำบลบ่อหิน อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง จำนวน 150 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้กำหนดประเด็นในการวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามหลักตามสมมุติฐานของการวิจัย 2 ประการคือ

1. การวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ทางสังคมของร้องเงิงตันหยงที่มีต่อชุมชนในด้านต่าง ๆ คือ การให้ความบันเทิง การให้ข้อมูลข่าวสาร การให้การศึกษา การรายงานวิพากษ์วิจารณ์สภาพเหตุการณ์และสังคม และการก่อให้เกิดการปะทะสัมพันธ์และสร้างบูรณาการทางสังคม

2. การวิเคราะห์หาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลก่อให้เกิดการเสื่อมความนิยมของผู้ชมที่ซัดให้เห็นถึงภาวะการเสื่อมสลายของรองเง็งตันหยงในปัจจุบัน

สรุปผลการวิจัย

สื่อพื้นบ้านรองเง็งตันหยงเป็นสื่อดั้งเดิมของชาวบ้าน เคยได้รับความนิยมอย่างสูงในพื้นที่จังหวัดริมฝั่งทะเลตะวันตกของภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต สื่อชนิดนี้เดิมเป็นของชนชาติชวา-มาลายู เผยแพร่เข้ามาในพื้นที่ดังกล่าวไม่น้อยกว่า 200 ปี นิยมเล่นกันทั้งในหมู่ชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิม ลักษณะการเล่นมีการจัดตั้งเป็นคณะ ประกอบด้วย นายโรง 1 คน นักดนตรี 3 - 5 คน และนางรำประมาณ 4 - 12 คน เครื่องดนตรีประกอบด้วย กลองรำมะนา 2 ลูก ไวโอลินหรือซอ 1 สาย อาจมีฆ้องหรือฉิ่งร่วมผสมหรือไม่ก็ได้ การเล่นมีลักษณะประสานร่วมระหว่างการเล่นรำและร้องเพลงโต้ตอบกันระหว่างนางรำและคู่เต้นทำนองเพลงปฏิพากย์ การเต้นจะยืนอยู่กับที่หันหน้าเข้าหากัน ใช้การโยกตัวย่อตัว โอนเอียงไปตามจังหวะทำนองดนตรี บทเพลงจะมีคณะคำและสัมผัสทั่วไปเหมือนกลอนแปดหรือกลอนสุภาพ เพลงหนึ่งมี 8 วรรค วรรคแรกมักขึ้นต้นด้วยคำว่า "บุหงาตันหยง" หรือ "ตันหยงตันหยง" บทเพลงมี 2 ประเภทคือ เพลงเก่าที่จำสืบทอดกันมาเรียกว่า "คำเรียน" และกลอนสดที่คิดร้องโต้ตอบระหว่างเล่น การเล่นใช้ลานดินกว้าง ๆ เช่น บริเวณชายหาด ลานบ้าน ลานสุเหร่า เป็นต้น โอกาสการเล่นได้ทุกโอกาสทั้งงานพิธีกรรมประเพณีของชุมชน งานพิธีกรรมส่วนบุคคล เทศกาลต่าง ๆ และการเปิดแสดงเพื่อหารายได้ แต่ที่นิยมกันมากคืองานเข้าสู่หนัด ของชาวไทยมุสลิม งานแต่งงานและงานขึ้นบ้านใหม่ ของชาวไทยพุทธ

1. การศึกษาบทบาทหน้าที่ทางสังคมของรองเง็งตันหยงที่มีต่อชุมชนทั้งที่เคยมีและแปรรูปไปบ้างแล้ว พบว่ามีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญ 5 ประการคือ

1.1 การให้ความบันเทิง อันได้แก่ การผ่อนคลายอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวของผู้ร้อง การหยอกล้อเกี้ยวพาราสีระหว่างนางรำ-คู่เต้น การสร้างอารมณ์ขัน และการใช้เป็นเครื่องประเทืองอารมณ์ ปลุกปลอบอารมณ์ตน ผ่อนคลายความตึงเครียด หรือความข้องคับใจ

1.2 การให้ข้อมูลข่าวสาร แจ้งข่าวคราวกิจกรรมความเคลื่อนไหวของชุมชน กิจกรรมทางศาสนาของชาวไทยมุสลิม

1.3 การให้การศึกษา อบรมสั่งสอนชี้แนวทางพึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติ อบรมคุณธรรมจริยธรรมสตรี-บุรุษ ตำหนักติเตียนในการประพฤติผิดและการให้ความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม

1.4 การรายงานวิพากษ์วิจารณ์สภาพเหตุการณ์และสังคม ได้แก่ การรายงานเกี่ยวกับสภาพชีวิตและสังคมโดยทั่วไป การรายงานเกี่ยวกับการทำมาหากิน การงานอาชีพ และสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมต่าง ๆ ของชาวบ้าน

1.5 การก่อให้เกิดการปะทะสัมพันธ์ และสร้างบูรณาการทางสังคม ได้แก่การสร้างโอกาสให้เกิดการติดต่อสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิม เกิดการผสมผสานทางด้านความเชื่อ ทางด้านภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เกิดความสนิทสนม เกิดความเข้าใจและยอมรับเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสื่อมสลายของร่องเงิ่งคันทอง พบว่ามีปัจจัยที่สำคัญดังนี้

2.1 การเข้ามาแทนที่ของสื่อสมัยใหม่ ได้แก่ วิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง ภาพยนตร์ สื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือพิมพ์และนิตยสารบันเทิง) และสื่อบันเทิงจากเขตเมือง เช่น ราวัง และคิสโกเฮค

วิทยุโทรทัศน์ เป็นสื่อสมัยใหม่ที่ได้รับการนิยมนิยมสูงสุดในกลุ่มประชาชนทุกระดับ แม้การสำรวจจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ที่มีใช้ในครัวเรือนพบเพียงร้อยละ 76.3 แต่ครัวเรือนที่ไม่มีเครื่องรับโทรทัศน์ก็สามารถชมรายการต่าง ๆ ได้จากโทรทัศน์ของเพื่อนบ้าน รายการที่ได้รับความนิยมเป็นรายการประเภทบันเทิง เช่น รายการละคร ภาพยนตร์ไทย รายการเพลง และรายการกีฬา

วิทยุกระจายเสียงเป็นสื่อที่เข้าถึงประชาชนในพื้นที่ทำการวิจัยสูงสุด จากการสำรวจจำนวนเครื่องรับวิทยุ พบว่ามีสูงถึง 98 % รายการที่นิยมก็ไม่ต่างจากโทรทัศน์มากนัก

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมรองลงมาจากวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่กล่าวถึงคือการจัดตั้งโรงขึ้นฉายเพื่อเก็บเงินค่าชมโดยตรง ในพื้นที่ทำการวิจัยมีโรงภาพยนตร์ถาวรเพียง 2 โรง แต่จะมีภาพยนตร์ที่จัดบริเวณล้อมผ้าเพื่อจัดฉายเก็บเงินเป็นครั้ง-คราวในลักษณะ "หนังเร่" เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน้าแล้ง หลังฤดูเก็บเกี่ยว

สื่อสิ่งพิมพ์ ประเภทหนังสือพิมพ์และนิตยสาร เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมในระดับต่ำกว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์ แต่กำลังเพิ่มบทบาทสูงขึ้นเรื่อย ๆ ในกลุ่มวัยรุ่นที่เริ่มรู้หนังสืออย่างทั่วถึง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะมีให้อ่านเป็นประจำที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ส่วนนิตยสารที่ได้รับความนิยมคือนิตยสารบันเทิงที่เกี่ยวกับดาราศาสตร์ เช่น คาราวาทยนตร์ คู่สร้าง-คู่สม ชีวิตจริง เป็นต้น

สื่อประเภทการละเล่นจากเขตเมือง คือ รำวง และคิสิกโก้เฮคแบบชาวบ้าน เป็นสื่อบันเทิงที่เข้าไปแทนที่ร่องเงิ่งคันหยงในงานประเพณีและงานพิธีกรรมส่วนบุคคลที่มีแนวโน้มอยู่ในระดับสูง และเพิ่งได้รับความนิยมในช่วงประมาณ 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2527 - 2532) เป็นที่นิยมกันสูงมากในกลุ่มวัยรุ่น และมีแนวโน้มชี้ให้เห็นระดับความนิยมที่สูงมากขึ้นเรื่อย ๆ

2.2 ข้อจำกัดของสื่อพื้นบ้านร่องเงิ่งคันหยงเอง ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นร่องเงิ่งคันหยงโดยตรง ในฐานะนายโรง นักดนตรี นางรำ จำนวน 25 คน ประมวลสรุปถึงประเด็นหลัก ๆ ของข้อจำกัดของการเล่นร่องเงิ่งคันหยงเอง ดังนี้

2.2.1 กระบวนการในการสืบทอด ซึ่งจำกัดอยู่ในวงแคบเฉพาะในกลุ่มเครือญาติหรือบุคคลในละแวกเดียวกัน การถ่ายทอดเฉพาะทางตรงจำเพาะตัวต่อตัว ไม่มีลักษณะการเรียนการสอนที่เปิดกว้าง และจำนวนของผู้รับการสืบทอดมีน้อยลง เนื่องจากสื่อชนิดนี้ผู้เล่นจะต้องมีใจรักหมั่นฝึกฝน และต้องมีความสามารถพิเศษเชิงกลอน มีปฏิภาณไหวพริบดี สามารถร้องกลอนสดโต้ตอบได้ การเล่นจึงจะสนุก และการเข้ามาแทนที่ของสื่อสมัยใหม่ ได้ทำลายระบบค่านิยมแบบดั้งเดิมของชุมชน และสร้างค่านิยมใหม่ให้เกิดขึ้น ลูกหลานหรือเด็กรุ่นใหม่จะรู้สึกว่าเป็นสิ่งล้าสมัย น่าเบื่อหน่าย อีกทั้งโอกาสของพวกเขาที่ได้มีโอกาสออกจากชุมชนสู่สังคมเมือง รับรู้วัฒนธรรมเมืองและคุณค่าใหม่ ๆ ทำให้มองเห็นประโยชน์หรือคุณค่าของการฝึกเล่นร่องเงิ่งคันหยงน้อยลง ซึ่งมีผลก่อให้เกิดจำนวนของผู้รับการสืบทอดน้อยลงด้วย

2.2.2 โอกาสในการแสดง พบว่าโอกาสในการแสดงร่องเงิ่งคันหยงในปัจจุบันมีน้อยลงมากอย่างเห็นได้ชัดเจน งานพิธีกรรมและเทศกาลต่าง ๆ ที่ชาวบ้านนิยมรับร่องเงิ่งคันหยงมาแสดงในสมัยก่อน พบว่าปัจจุบันภาพยนตร์ รำวง และคิสิกโก้เฮคแบบชาวบ้านได้เข้ามาแทนที่การเปิดการแสดงเพื่อหารายได้ของคณะร่องเงิ่งคันหยงเอง ซึ่งเคยได้รับความนิยมอย่างสูงในช่วงหน้าแล้ง หลังฤดูการเก็บเกี่ยว ปัจจุบันไม่มีให้ชมหรือร่วมเล่นอีกแล้ว

2.2.3 รายได้ จำนวนรายได้ที่น้อยลงจนไม่สามารถที่จะเลี้ยงตัวเองได้ ทำให้คณะร้องเงืงตันหยงหลายคณะต้องเลิกสั้มไป จากผลการสัมภาษณ์พบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2500 - 2515 คณะร้องเงืงตันหยงมีโอกาสร้งงานแสดง เฉพาะงานเทศกาลและงานพิธีกรรม เฉลี่ยต่อปี ไม่น้อยกว่า 20 ครั้ง และเปิดทำการแสดงเองในลักษณะเดินสายคล้ายร่ว้ง เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 80 ครั้งต่อปี รายได้ในการแสดงโดยเฉลี่ยครั้งละไม่ต่ำกว่า 800 บาท ซึ่งจะเห็นว่าเป็นรายได้ที่สามารถจะยึดเป็นอาชีพได้ แต่ในระยะหลังช่วง 10 ปีที่ผ่านมา จำนวนรายได้ลดลงมาก การแสดงโดยเฉลี่ยทั้งในงานพิธีกรรม งานเทศกาล และการเปิดทำการแสดงเอง รวมแล้ว ไม่เกิน 20 - 30 ครั้งต่อปี และจำนวนผู้ชมหรือผู้ร่วมเล่นในแต่ละครั้งมีน้อยสามารถเฉลี่ยรายได้ ไม่เกิน 500 บาทต่อคร้ว ในปัจจุบัน (พ.ศ. 2529 - 2532) พบว่าคณะร้องเงืงตันหยงได้เลิกสั้ม คณะไปเกือบจะโดยสิ้นเชิง

2.2.4 ความสามารถในการปรับปรุงคั้ดแปลงตัวเอง พบว่าการเล่นร้องเงืงตันหยง มีความเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเล่นในหลายลักษณะที่สะท้อนให้เห็นถึงการปรับปรุงคั้ดแปลงตัวเอง เช่น ลักษณะการแต่งกายจากการนุ่งผ้าปาเต๊ะ ใส่เสื้อเข้ารูป "เสื้อหยอหยยา" แบบหญิงไทยมุสลิม ก็มีการนุ่งกระโปรงสั้น ๆ ใส่เสื้อเข้ารูปแบบร่ว้ง จากการที่ผู้ร่วมเล่นจะต้องร้องเพลงโต้ตอบกับนางร่า ก็จัดให้มีลักษณะการมีพ่อเพลง-แม่เพลงร่อนนำ ผู้เล่นเพียงแต่เดินอย่างเดียวหรือร้องคลอสนุก ๆ อีกทั้งจ้งหะท่นองการเต้นก็เปลี่ยนมาใช้เพลงร่ว้งเต้นสลับกับท่นองเพลงร้องเงืงตันหยงมากขึ้น แต่การปรับปรุงตัวเองดังกล่าวก็ยังไม่สามารถจะเรียกความนิยมของผู้ชมคืนมาได้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการปรับปรุงตัวเองของร้องเงืงตันหยง มีลักษณะของการลอกเลียนหรือรับเอาลักษณะการเล่นของร่ว้งมาทั้งหมด ขาดการนำมาคั้ดแปลงประยุกต์ใช้ร่วมกันทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ของตนเองไป

3. การเสื่อมความนิยมของผู้ชม ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่เคยชมหรือเคยร่วมเล่นร้องเงืงตันหยง พบประเด็นหลักที่ชี้ชัดให้เห็นการเสื่อมความนิยมของผู้ชมดังนี้

3.1 โอกาสของการเลือกสั้บบั้นเทิงอื่น ๆ จากปริมาณของการเข้ามาแทนที่ของสั้ดสมัยใหม่ จากคุณสมบัติที่มีข้อได้เปรียบในแง่ของการเข้าถึงชาวบ้านในจำนวนมาก และมีข้อจำกัดของตัวสั้ดร้องเงืงตันหยงเอง ทำให้ผู้ชมมีโอกาของการเลือกสั้ดสมัยใหม่หรือสั้บบั้นเทิงอื่น ๆ มากขึ้น อีกทั้งโอกาสของการได้ชมได้เล่นร้องเงืงตันหยงที่มีปริมาณน้อยลงทุกที ก็ทำให้เกิดการสั้มเลือนและเกิดการเสื่อมความนิยมไปในที่สุด

3.2 การขาดการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร การเล่นร่องเงืงต้นหยงไม่มีการรวบรวมข้อมูลจดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับการเรียนรู้ การศึกษาหรือการเผยแพร่ ออกไป แม้แต่การบันทึกเทปวิทยุ บันทึกรายการโทรทัศน์ เพื่อทำการเผยแพร่ออกไปในวงกว้าง ผลการสัมภาษณ์พบว่าแทบจะไม่มีปรากฏการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเลย ชาวบ้านไม่เคยมีโอกาสร่องเงืงต้นหยงทางโทรทัศน์เลย การบันทึกเสียงทางวิทยุกระจายเสียง หรือการแสดงทางโทรทัศน์ของคณะร่องเงืงต้นหยงที่สัมภาษณ์ พบว่ามีเพียงคณะเดียว คือคณะเกาะบางค้ำควว ที่เคยมีโอกาสดังกล่าวเพื่อถ่ายทำวีดีโอเทป และบันทึกเทปโทรทัศน์

3.3 การขาดการสนับสนุนจากทางราชการ จากผลการสัมภาษณ์นางโรง นางรำ และนักดนตรี พบว่าคณะร่องเงืงต้นหยงทุกคณะไม่เคยได้รับการช่วยเหลือหรือสนับสนุนด้านใด ๆ จากทางหน่วยงานของรัฐเลย การสัมพันธ์กับหน่วยงานทางราชการพอม้างในลักษณะของการรับมาแสดงในโอกาสงานต่าง ๆ แต่ก็มีในปริมาณที่ต่ำ

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ที่มีข้อนำสังเกตและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สื่อพื้นบ้านร่องเงืงต้นหยง เป็นเครื่องมือสื่อสารแบบดั้งเดิมของชาวบ้านในลักษณะของการเล่นพื้นบ้านที่เปิดโอกาสให้ประชาชนต่างวัฒนธรรมต่างความเชื่อทางศาสนา คือกลุ่มชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิม ได้มีส่วนร่วมกิจกรรมบันเทิง คิดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็น แลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อจะเรียนรู้ หากความเข้าใจและความหมายร่วมกัน เป็นการสื่อสารที่มีลักษณะบ่งบอกถึงความเสมอภาค การเคารพในศักดิ์ศรีของกันและกัน แลกเปลี่ยนกันอย่างเท่าเทียม เป็นการสื่อสารแบบสองทาง เปิดโอกาสให้บุคคลได้เป็นทั้งผู้รับและผู้ส่งสารในขณะเดียวกัน สร้างความเข้าใจและประสานสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะสมควรที่จะเรียกได้ว่าเป็น "สื่อเพื่อการพัฒนา"

2. การศึกษาบทบาททางสังคมร่องเงืงต้นหยงที่มีต่อชุมชน พบว่าร่องเงืงต้นหยงมีบทบาทสำคัญตามฐานะของสื่อที่พึงเป็น ไม่ว่าจะในด้านของการให้ความบันเทิง ให้ข้อมูลข่าวสาร ให้การศึกษา การรายงานวิพากษ์วิจารณ์สภาพเหตุการณ์และสังคม และการก่อให้เกิดปะทะสัมพันธ์และการสร้างบูรณาการทางสังคม เหล่านี้นับว่าเป็นบทบาทหน้าที่ที่ยังสอดคล้องกับสภาพ

และปัญหาสังคมในปัจจุบัน แต่เนื่องจากการเล่นรองเง็งคันหยงในปัจจุบันได้เสื่อมความนิยมไปอย่างมาก ก็เป็นเหตุให้บทบาทหน้าที่ทางสังคมของสื่อดังกล่าว เสื่อมสูญเสียการเกิดอุปประโยชน์ต่อสังคมตามไปด้วย นับว่าเป็นการสูญเสียเครื่องมือสื่อสารที่มีคุณภาพอย่างน่าเสียดายยิ่ง จึงสมควรที่จะได้มีการตระหนักหาทางฟื้นฟู หรือนำมาปรับใช้ร่วมกับสื่ออื่น ๆ ที่ได้รับความนิยมอยู่ในปัจจุบัน วิธีนี้น่าจะทำให้คุณค่าของสื่อดังกล่าวได้สืบต่อและได้เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อสังคม

3. จากการวิเคราะห์เนื้อหาของเพลงรองเง็งคันหยง พบว่าบทเพลงส่วนใหญ่มีบทบาทและหน้าที่เกินกว่า 1 อย่าง จำนวนบทเพลงประมาณ 70 % มีเนื้อหาหลักเพื่อความบันเทิง แต่ก็มีหน้าที่รองด้านอื่นที่แทรกอยู่ในบทเพลงเหล่านี้ เช่น การให้ข้อมูลข่าวสาร การให้การศึกษา และรายงานสภาพเหตุการณ์และสังคม อีกทั้งยังพบว่าการแพร่สะพัดของการเล่นรองเง็งคันหยงในพื้นที่จังหวัดริมฝั่งทะเลตะวันตกของภาคใต้มีอย่างกว้างขวาง บทเพลงจำนวนหนึ่งมีร่องรอยของการเจตนาเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับท้องถิ่นของตน บทเพลงที่แพร่สะพัดมาก คือ คำเรียน ซึ่งจะมีเนื้อหาหลักของบทเพลงเหมือนกันแต่มีอนุภาคของคำที่ใช้ในบทเพลงต่างกัน

4. บทบาทหน้าที่เด่นชัดอย่างหนึ่งของรองเง็งคันหยง ซึ่งสื่อสมัยใหม่หรือแม้แต่สื่อพื้นบ้านชนิดอื่นในพื้นที่ภาคใต้ เช่นหนังตะลุง โนรา ไม่สามารถจะทำหน้าที่นี้ได้เท่าเทียมรองเง็งคันหยง นั่นคือการเป็นสื่อที่เชื่อมร้อยกลุ่มคนทางสังคมที่มีลักษณะต่างทางวัฒนธรรมให้เกิดการปะทะสัมพันธ์ เกิดการยอมรับเป็นกลุ่มพวก มีการผสมผสานทั้งทางด้านความเชื่อหรือภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งก่อให้เกิดการบูรณาการทางสังคม จากรูปแบบการเล่นและจากเนื้อหาของบทเพลงสะท้อนให้เห็นถึงการทำหน้าที่อย่างชัดเจน การสูญเสียสื่อพื้นบ้านชนิดนี้ไป นับเป็นการสูญเสียเครื่องมือทางสังคม ในการประสานสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่สำคัญยิ่ง

5. จากการศึกษาดังกล่าวที่ก่อให้เกิดการเสื่อมสลายของรองเง็งคันหยง พบว่า รองเง็งคันหยงกำลังจะหายสาบสูญไปแล้วอย่างสิ้นเชิงในวันเวลาอันใกล้เบื้องหน้า ปัจจัยหลักที่ส่งผลให้สื่อชนิดนี้สูญหายไป ได้แก่การเจริญเติบโตของระบบเทคโนโลยีสมัยใหม่ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และสื่อสิ่งพิมพ์ เป็นสื่อสมัยใหม่ที่ยังผลอย่างสูงต่อการทำลายค่านิยมและวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมของชาวบ้าน หันมาบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น บริโภควัฒนธรรมอันไม่สอดคล้องกับฐานรากทางสังคมดั้งเดิมของตน และสร้างค่านิยมใหม่ที่ถูกต้องคุณลักษณะวัฒนธรรมของตนเอง ซึ่งเป็นเหตุให้สื่อพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ อันเป็นมรดกทาง

ทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม เป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีมาก่อนเก่าถูกทอดทิ้ง ถูกดูแคลน เลื่อมความนิยมไปและสูญหายไปที่สุดในที่สุด

6. การศึกษาในครั้งนี้จะกระทำในเงื่อนไขอันจำกัดหลายประการ ยังมีประเด็นและรายละเอียดเกี่ยวกับการเล่นร้องเงิงตันหยง และบทเพลงอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลและอภิปรายถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาถึงบทบาททางสังคมของร้องเงิงตันหยง นอกเหนือจากบทบาทหน้าที่ในฐานะเครื่องมือสื่อสารแบบดั้งเดิมของชาวบ้านแล้ว เนื้อหาที่สะท้อนให้เห็นจากบทเพลงยังชี้ให้เห็นถึงโลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ ทั้งในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ มนุษย์กับธรรมชาติ และมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งนับว่าเป็นแหล่งขุมทรัพย์ทางวิชาการที่น่าศึกษาค้นคว้าอย่างยิ่ง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับสื่อพื้นบ้านร้องเงิงตันหยง หรือการวิจัยเกี่ยวกับสื่อพื้นบ้านชนิดอื่น มีสิ่งที่น่าสนใจและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเกี่ยวกับสื่อพื้นบ้านชนิดต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามลงพื้นที่เพื่อการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีการอาศัยอยู่ร่วมกันของบุคคลต่างวัฒนธรรมต่างความเชื่อทางศาสนา หากเป็นไปได้ควรกระทำโดยบุคคลที่เป็นคนท้องถิ่น เพราะจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี มีความใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคยกัน ซึ่งจะเป็นช่องทางที่นำมาซึ่งการได้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำ และน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับสื่อพื้นบ้านร้องเงิงตันหยงในพื้นที่ที่เคยมีการเล่นชนิดนี้อย่างเข้มข้นและมีมาต่อเนื่องยาวนาน ที่มีการยอมรับว่าเป็นพื้นที่ที่ถือเป็นจุดกำเนิดของสื่อพื้นบ้านชนิดนี้ เช่นในเขตพื้นที่อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ และในพื้นที่เกาะสิเหร่ จังหวัดภูเก็ต เป็นต้น

3. ควรจะมีการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับสื่อพื้นบ้านชนิดอื่น ๆ ในภาคใต้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน หรือเป็นสื่อที่เคยได้รับความนิยมนับถือกันมากับร้องเงิงตันหยงในพื้นที่จังหวัดริมฝั่งทะเลตะวันตกของภาคใต้ เช่น ลิเกป่า เพื่อจะได้ทราบถึงสาเหตุปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสื่อมสลายของสื่อดังกล่าว เพื่อจะเป็นข้อมูลพื้นฐานทางสังคมบางประการในการวางแผนแก้ไขปัญหา หรือนำร่องฟื้นฟูปรับปรุงสื่อพื้นบ้านชนิดต่าง ๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น

4. การศึกษาถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสื่อมสลายของร่องเงืงต้นหยง นอกจากพิจารณาถึงเหตุปัจจัยที่ปรากฏตามสมมุติฐานที่ทำการศึกษารั้งนี้แล้ว ควรจะตั้งสมมุติฐานเพื่อค้นคว้าต่อไปว่า ปัจจัยสำคัญตัวหนึ่งที่ทำให้ร่องเงืงต้นหยงเสื่อมสลายไปนั้น คือการที่ร่องเงืงต้นหยงเป็นการละเล่นที่มีสัญลักษณ์ทางศาสนาอิสลามที่เด่นชัดมาก อีกทั้งควรจะศึกษาเปรียบเทียบกับสื่อพื้นบ้านภาคใต้ชนิดอื่น ๆ ให้เห็นถึงลักษณะเด่นลักษณะด้อยทั้งในด้านคุณค่า บทบาทหน้าที่ที่มีต่อสังคม และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องที่เป็นเหตุปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสื่อมความนิยมและเสื่อมสลายไป

